

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

w sprawie **M. S.**

skazanego z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 sierpnia 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 20 sierpnia 2014 r.

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w O.

z dnia 21 marca 2014 r.,

postanowił:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2) zwolnić skazanego M. S. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w O., wyrokiem z dnia 20 sierpnia 2014 r. w sprawie [...], zmienił wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 21 marca 2014 r. wydany w sprawie [...], którym M. S. za czyny zakwalifikowane: z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na tej podstawie wymierzył mu kary: czterech lat i sześciu miesięcy oraz jednego roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, a jako karę łączną pięciu lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie o karze łącznej, złagodził wymierzoną za czyn drugi karę pozbawienia wolności do ośmiu miesięcy i karę łączną do pięciu lat

pozbawienia wolności oraz zmienił to orzeczenie Sądu Rejonowego w zakresie obowiązków naprawienia szkody.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść skazanego wniósł jego obrońca „w zakresie utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O. VII Wydział Karny z dnia 21 marca 2014 r. sygn. akt [...] co do czynu z pkt I tego wyroku, oraz orzeczonej kary łącznej” i, zarzucając „rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść, a w szczególności: 1) rażącym naruszeniu art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nienależyte rozważenie bądź zupełne pominięcie podniesionych w apelacji zarzutów; 2) rażącym naruszeniu art. 7, art. 4, art. 5 § 2 oraz art. 410 k.p.k. w związku z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niezasadne zaakceptowanie przez sąd odwoławczy jednostronnej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oceny dowodów przyjętej przez sąd pierwszej instancji, a w szczególności zeznań świadka D. S., a) niesłuszne uznanie, iż Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów w niniejszej sprawie zgodnie z dyrektywą wyrażoną w art. 7 k.p.k., w sytuacji, gdy sąd ten nie zbadał i nie wyjaśnił wszelkich wątpliwości dotyczących okoliczności popełnienia przestępstwa kradzieży z włamaniem przypisanego oskarżonemu, b) niesłuszne uznanie, iż Sąd Rejonowy wydał wyrok w oparciu o całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, podczas gdy sąd pominął szereg dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego, jednostronnie i bezrefleksyjnie przyjmując rozpoznanie oskarżonego w toku postępowania przygotowawczego za najważniejszy i jedyny zasługujący na uwagę dowód w niniejszej sprawie”, wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w O. do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okrękowej, w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jest, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., oczywiście bezzasadna i jako taka została oddalona, natomiast M. S., na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., ze względu na jego aktualną sytuację majątkową i ograniczone możliwości zarobkowania w związku z odbywaną karą pozbawienia

wolności, został zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Wszystkie zarzuty kasacji obrońcy są oczywiście bezzasadne w pierwszej kolejności dlatego, że staranna lektura uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego prowadzi do ustalenia, że Sąd ten w pełnym zakresie i przekonująco odniósł się do wszystkich zarzutów i wniosków kasacji, co czyni to uzasadnienie odpowiadającym wymogom określonym w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

W kontekście zarzutów z punktów 1, 2 i 2a kasacji stwierdzić trzeba, że Sąd odwoławczy w pełni zasadnie i przekonująco ocenił zeznania i wyjaśnienia świadka D. S., mając na uwadze także inne, poprawnie ocenione, dowody. Wywody uzasadnienia w tym zakresie nie mogą być zasadnie kwestionowane. Równie bezzasadny jest zarzut z punktu 2b kasacji, gdyż rozpoznanie oskarżonego było jednym z wielu dowodów świadczących o jego sprawstwie, co wykazane zostało w uzasadnieniach orzeczeń Sądów obu instancji.

Co prawda, obrońca formułuje w punkcie 2 kasacji zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w związku z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., ale z uzasadnienia wynika, że, w istocie, jest to zarzut dotyczący dwóch ostatnich przepisów. W sytuacji procesowej, gdy Sąd odwoławczy nie przeprowadzał dowodów we własnym zakresie, ani nie dokonał odmiennych ustaleń faktycznych i oceny dowodów, to nie mógł dopuścić się naruszenia trzech pierwszych przepisów.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.